Р Е Ш Е Н И Е
№ 4241

гр. София, 24.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 30.05.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Драганова
ЧЛЕНОВЕ: Мария Николова
Весела Андонова

при участието на секретаря Красимира Савова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **2912** по описа за **2014** година докладвано от съдия Мария Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на [фирма], чрез процесуалния си представител, срещу решение № 225 от 19.11.2013 г., постановено по НАХД № 21727 по описа за 2012 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 105 – ти състав. С решението си СРС, 105 – ти състав е потвърдил Наказателно постановление (НП) № F011297 от 24.08.2012 г., издадено от зам. Директора на ТД на НАП – С., с което на касатора, на основание чл. 180, ал. 1 ЗДДС, е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 43 191, 89 лева, за нарушение на чл. 86, ал. 1, т. 1 – 3 ЗДДС.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното съдебно решение, като постановено в нарушение на материалния закон и при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Посочва се, че наказателното постановление е издадено в нарушение на чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Не е посочено кога е извършено нарушението и не става ясно как е определен размерът на неначисления данък добавена стойност. Обжалваното решение е постановено при неизяснена фактическа обстановка и при непълнота на събраните доказателства. Моли съда да отмени обжалваното решение и да постанови друго, с което да отмени изцяло

НП.
Ответникът по жалбата – ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли да се остави в сила решението на районния съд.
Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност и доказаност на касационната жалба и с оглед на това моли тя да бъде уважена, както и да се отмени решението на СРС.
Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:
Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице, в законоустановения срок.
Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.
Като извърши служебно проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от СРС, съгласно чл. 220 АПК, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка съдът съобрази и това, че същото е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.
За да постанови решението си, районният съд е извършил проверка на издадения АУАН и НП. Описал е фактическата обстановка и въз основа на какви доказателства е изяснена същата. Приел е, че на 26.07.2012 г. в офис „К. поляна“ на ТД на НАП - С., находящ се в [населено място], във връзка със Заповед за възлагане на ревизия № 1113377/02.12.2011 г. е извършена ревизия на [фирма], в хода на която се извършил анализ на информацията, съдържаща се в дневника за продажбите на ревизираното дружество за данъчен период м. 11.2010 г., в Справка-декларация по ЗДДС за същия период, както и на представените от страна на ревизираното лице счетоводни справки оборотна ведомост, хронологичен опис на счетоводните операции и на първични счетоводни документи - издадените фактури и др. данъчни документи през м. 11.2010 г., при която се установили осъществените и деклариираните пред НАП продажби и начисления от дружеството данък за горепосочения период. Тези документи се съпоставили с получените в хода на ревизията писмени доказателства, представляващи заверени копия от материали по ДП 51/2011 г. по описа на ГД „Б.“ МВР, пр. преписка 4-678/2011 г. на СГП, предадени на органите по приходите по реда на чл. 42, ал. 3 ДОПК от служители на ГД „Б.“ с Протокол № 1150382/27.10.2011 г., представляващи разпечатани текстови файлове от електронната пощенска кутия на Ц. П. П. - касиер счетоводител, извършваща дейност счетоводно обслужване на ревизираното дружество. Текстовите файлове, изпратени до имейла на С. В. А., в качеството му на собственик - управител на ревизираното дружество, представлявали справки и приложения, в които подробно са описани приходите и разходите на дружеството за реално осъществените продажби през горепосочения период, касаещи стопанисвания от тях обект - клуб „Б.“. Извършен бил анализ на иззетите първични и вторични счетоводни документи, намерени в офиса на дружеството, където е осъществявано счетоводно обслужване, подробно описани в изготвения в хода на ревизията Протокол от 27.07.2011 г. за претърсване и изземване с разрешение на съдия на офиса на дружеството [фирма], находящ се в [населено място], [улица]. О. се ползвал и от [фирма]. Видно от съдържанието им, същите представлявали счетоводни отчети за реалната икономическа дейност на ревизираното дружество, в

частност и за извършените продажби и реализираните обороти за м. 11.2010 г., както и за разходите пред периода. Доказателство на същите било и съдържанието на дневника за покупки, който съвпада с отразените в справките
/приложения/ разходи, дори като разход бил отчетен и дължимия ДДС по СД за периода на отчитане по месеци. От съпоставката на описаните подробно по –горе счетоводни документи се установило, че декларираните продажби пред НАП и начисления данък се различавали съществено от реално извършените за периода. Също така се установило, че информацията, изпращана от електронния имейл на счетоводителката до управителя е подкрепена с изготвени от същата счетоводни документи.

Обстоятелствата, че информацията и счетоводната документация е открита в обект на ревизираното дружество, а имейлите са изпращани от лицето Ц. П., назначено на трудов договор в дружеството, извършващо счетоводно обслужване на [фирма], в качеството си на съставител до управителя на дружеството, дават основание да се направи заключение, че същите изразяват достоверна информация за реално извършените продажби за м. 11.2010 г., както и за липсата на начислен ДДС. Съгласно разпоредбата на чл. 67, ал. 2 и ал. 3 ЗДДС, поради това, че за периода м. 11.2010 г. са осъществявани доставки на дребно в търговската мрежа на крайни потребители - физически лица, следва заключението, че в сумата от 259 151, 32 лв. е включен и размера на дължимия ДДС. За сумата от 259 151,32 лв. от страна на ревизираното дружество не са издадени данъчни документи по смисъла на чл. 112 и сл. ЗДДС, размера на данъка не е бил включен при определянето на резултата за м. 11.2010 г., нито е включен в дневника за продажбите за съответния данъчен период. Извършена е справка в информационния масив на НАП, както и анализ на счетоводните документи, подробно описани в Протокол № 1150382/27.10.2011 г., от която се установява, че сумата от 259 151, 32 лв. неотчетени приходи не е включена в дневника за продажбите и СД през следващия данъчен период.

За установеното бил съставен АУАН № F011297/26.07.2012 г., като процесното деяние било квалифицирано като нарушение на чл. 86, ал. 1, т. 1 – 3 ЗДДС. Въз основа на така съставения АУАН е издадено атакуваното НП.

Настоящият съдебен състав възприема фактическата обстановка, описана от въззивния съд, като същата е установена с оглед събраните по делото доказателства. Възприемат се и правните изводи на съда. От всички събрани в производството пред СРС доказателства – гласни и писмени, се установява, че касаторът, в качеството му на регистрирано лице, не е изпълнил задължението си по чл. 86 ЗДДС да начисли изискуемия за него данък по ЗДДС. Това означава да издаде данъчен документ, в който да посочи данъка на отделен ред, да включи размера на данъка при определяне на резултата за съответния данъчен период в справка-декларацията по чл. 125 ЗДДС за този данъчен период и да посочи данъчния документ в дневника за продажбите за съответния данъчен период. Безспорно, от приложения с административната преписка, ревизионен доклад № 1203442/15.06.2012 г., обективиращ резултатите от извършена проверка на касатора, включващ и процесния период, се установява, че за данъчен период 01.11.2010 г. – 30.11.2010 г. [фирма] е внесло данък в размер на 5808.09 лева, като е налице разлика за довнасяне в размер на 43 191, 89 лева. Именно на база този акт, административнонаказващият орган е определил размера на наложеното административно наказание, като същият, съобразно санкционната норма на чл. 180, ал. 1 ЗДДС е в размер на неначисления данък, но не по-малко от 500 лв. В

случая, настоящият съдебен състав счита, че така определеният размер е изчислен правилно, с оглед на това, че доказателствената тежест за установяване на противното е тежала върху касатора. [фирма] нито в производството пред СРС, нито в настоящото е оспорил размера на установения неначислен данък. Цитираният ревизионен акт, както и констатациите в него, се ползват с доказателствена сила до установяване на противното. Поради посоченото, неоснователни са възраженията в касационната жалба за неясно определяне размера на неначисления данък.

Не е налице нарушение на чл. 34 от ЗАНН, тъй като в случая се прилага удължения срок за съставяне на АУАН по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Когато е налице резултат за периода - данък за внасяне, регистрираното лице е длъжно да внесе данъка в републиканския бюджет по сметка на компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите в срока за подаване на справка-декларацията за този данъчен период (чл. 89, ал. 1 ЗДДС). Справка-декларация, съставена въз основа на отчетните регистри по чл. 124 ЗДДС се подава до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят. Считано от датата, когато задължението за внасяне на данък не е изпълнено не е изтекъл две годишния срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Нарушителят е станал известен на административнонаказващите органи на датата на съставяне на АУАН - 26.07.2012г., когато са анализирани всички събрани доказателства и е установено извършване на нарушението, съответно, че настоящият касатор е нарушител.

С оглед гореизложеното, касационният съд счита атакуваното решение за обосновано и постановено при спазване на съдопроизводствените правила и при правилно приложение на материалния закон и не са налице основания за неговата отмяна.

По така изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, X касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 225 от 19.11.2013 г., постановено по НАХД № 21727 по описа за 2012 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 105 – ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.